

Tomi Bušinovski,
profesor nemščine in glasbe

Obujati spomine je zanimivo, posebej če so ti povezani s časom, v katerem delamo in živimo. Pred

nekaj tedni smo se znova srečali sošolke in sošolci, ki smo pred dvajsetimi leti zapustili gimnazijske klopi ustanove, ne da bi se zavedali, kako je globoko vplivala na naše kasnejše življenjske poti.

Vpis v gimnazijo zame ni bil vprašljiv. Z dobrimi ocenami in napredkom iz osnovne šole je moja naslednja učna postojanka za štiri leta postala Gimnazija Murska Sobota. V katerem med poklici, ki so ga ponujale druge šole, se nisem videl, saj so moji interesi bili širši. Po končani gimnaziji sem vpisal študij nemškega jezika in književnosti. Z jezikom nikoli nisem imel težav, celo zamenjal sem prvi tuji jezik na maturi. Želel sem si študij jezika, a tudi pedagoški študij. Že med študijem nemščine se je v moje življenje vedno intenzivneje vpletala glasba. V zborih sem prevzemal korepeticije, kasneje tudi taktirko, vedno več je bilo orgelske igre, pa čeprav nisem obiskoval glasbene šole. Po končanem študiju na Filozofski fakulteti v Ljubljani sem se odločil moje glasbeno znanje razširiti in podkrepiti s študijem glasbe. Ker mi je bilo blizu zborovodstvo, ker sem dobil priporočila, kako dobro je to na študiju glasbene pedagogike v Mariboru in ker sem že imel eno pedagoško diplomu, sem se odločil za študij na Pedagoški fakulteti v Mariboru in ga zaključil z diplomu na področju dirigiranja. Hkrati sem nadaljeval podiplomski študij v Ljubljani. Med študijem sem vrsto let vodil jezikovne tečaje in se ukvarjal z zborovsko glasbo. Z diplomu sem se zaposlil v OŠ Franceta Prešerna Črenšovci in v Gimnaziji Murska Sobota. V kasnejših letih sem zaključil tudi podiplomski magistrski študij iz didaktike nemškega jezika.

Pot me je pripeljala nazaj v ustanovo, v kateri sem v letih 1994 do 1998 kot mladostnik prejemal znanja in oblikoval svojo osebnost. Spomnim se pouka in učiteljev, nekateri pa so danes celo moji sodelavci. Če se zazrem nazaj, sem vesel tedanjih dobrih odnosov. Četudi kaj ni bilo prav, smo stvari vzeli s humorjem ali jih skušali rešiti. Danes so to anekdote, ki si jih radi povemo. Mislim, da smo v tistem času v gimnazijo prihajali z večjim strahom. Res je bilo vse novo in drugačno, saj nismo vedeli, kakšna je srednja šola, kaj se v njej dogaja, informacij nismo imeli veliko. Spomnim se primera, ki se je zgodil v prvih tednih prvega letnika. Izvoljen sem bil za predsednika razreda in razredničarke mi je dala

seznam vseh dijakov z imeni staršev, naslovi, osebnimi podatki, poklici, ipd., ki ga je bilo potrebno pregledati in po potrebi popraviti. Dodatno navodilo se je glasilo: »Ne delajte tega med poukom!« A zgodilo se je ravno to. Seznam je pri eni izmed ur krožil po razredu in ko ga je opazila profesorica, se je razjezila, ga iztrgala iz rok dijakov tretje vrste in ga začela trgati. Moj glasen »neee« ni zalegel in seznam natisnjen na t. i. neskončnem papirju je pristal v košu. Otrpli smo obsedeli v razredu in na koncu ure zaprepadeni lovili koščke iz koša. Takrat dostopa do računalnika nismo imeli. Ko smo seznam znova sestavili in zlepili skupaj, sem ga prepisal na stričev računalnik in šele prepisan seznam smo oddali razredničarki in ji priznali, kaj se je zgodilo. Na srečo je razumela. Prednost? Še zdaj lahko pogledam, kje so takrat stanovali moji sošolci in kaj so bili starši po poklicu. Joj, kaj bi le rekel današnji zakon o varovanju osebnih podatkov!

Sam sem bil bolj tih in vase umaknjen dijak, zato tudi nisem poznal veliko svojih vrstnikov iz drugih razredov. Ukvarjal sem se s stvarmi, ki so me takrat zanimale. To so bila raznolika področja (z izjemo športa), aktivneje pa pri nekaterih tekmovanjih in raziskovalnih nalogah. Ponudb za raznovrstne dejavnosti, aktivnosti, sodelovanja, ekskurzije v tistem času ni bilo veliko. Na srečo smo bili kot razred dobro povezani, tudi z učenjem. Pogosto smo se obiskovali, se učili drug od drugega, si sami dajali »instrukcije«, telefonirali drug drugemu in se posvetovali, kako reševati naloge. V drugem letniku je bil pouk popoldne. To je bila zanimiva izkušnja, ki je zahtevala kar nekaj osebne discipline, da smo dobro izkoristili dan. Ko naj bi pouk v popoldanskem času potekal tudi v višjih letnikih, smo se celo uprli. Dijaki soboške gimnazije smo uradno stavkali. Dosegli smo kompromis. Pouk popoldne je potekal le enkrat tedensko.

Vem, da nam je gimnazija v tistem času dala veliko, čeprav se tega morda nismo zavedali in se tudi danes ne. Znanje, ki ga prejmeš v času šolanja, ni izmerljivo, še posebej ne, kdaj bo neko znanje, ki si ga usvojil, postalo uporabno. Ne moremo reči, katera znanja in kdaj jih bomo potrebovali. A veliko v življenju pride prav in veliko je nepotrebnega, tega le izmeriti ne moremo. V času, ko sem obiskoval gimnazijo, me je zanimalo mnogo stvari, odprt sem bil za družboslovje, naravoslovje, jezike. Težko bi rekel, da je posamezno področje tisto, ki me je posebej nagovorilo. Za študij jezikov sem se odločil, ker so me zanimali, ker sem čutil posebej odnos do jezikoslovja na splošno in ker sem si želel pedagoški študij. Interes za glasbo je vedno bil prisoten, le ni bil formalen in je v tej obliki prišel kasneje s študijem.

Tako ostajam s to šolo neobhodno povezan, zdaj hodim kot profesor po hodnikih in v učilnicah, v katerih sem sam hodil tudi kot dijak. Sodelavci so bili moji profesorji in vesel sem, da lahko sodelujemo na drugi ravni. Ob nastopu

delovnega mesta nekoliko nelagodna situacija v zbornici je zdaj prinesla nova prijateljstva in drugačen odnose. Vesel sem, da so moji sodelavci od vsega začetka bili dobrohotni, odprti, pripravljeni pomagati in sodelovati. Dogajanje na šoli je veliko bolj pestro, kot je bilo v naših časih. Dogodkov je veliko, možnosti za uresničevanja posameznika pa neizmerno, le zagrabitih jih je potrebno.

Mladi danes so veliko bolj odprti in informirani, le da se tega pogosto ne zavedajo in vseh možnosti ne izrabijo. Vsak lahko najde svoje področje zanimanja in uresničevanja v tistem, kar ga posebej zanima in v čemer je dober. Danes ni pomembno le znanje, pomemben je razvoj posameznika, pomembno je, kako pridemo do znanja, pomembne so izkušnje. Pridobivanje teh je na gimnaziji možno v vseh pogledih. Ustanova, ki ne podaja samo znanja, širi obzorja, ponuja veliko možnosti za vse, samo videti in zagrabitih jih je treba. Brez truda ne gre. Vse skupaj pa je prežeto z odnosi. Želim, da ostajajo - dobri. Tisti z vrstniki iz gimnazijskih let, tisti s sodelavci iz službenih let ter z mlado generacijo, s katero se srečujem v razredu.

Murska Sobota, 12. novembra 2018

Mag. Tomi Bušinovski